

31 ביולי 2008, 20:11

חיה בסרטן (1)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

יד שניה מרופא. מצב מעולה.פורסם ב-25 ביולי 2008, 15:13 **בכללי**

"אנחנו יכולים להסתדר עם מכונית אחת". בישרנו בעליזות לכל מי שתמה על מכירת שתי מכוניות הבית האהובות. ואכן, כל עוד צד אחד נמצא רוב הזמן בבית וחי חיי בטלה וירטואלים. הכל אפשרי. היינו גאים בעצמנו על החסכנות שהצלחנו סוף סוף להפגין. ח. ליטף בכל בוקר בחיבה את מכונית השרד היחידה שלנו. והקטנה שאלה בפליאה: "אז איך נגיד האוטו של אמא או האוטו של אבא?" דילמה.

חלפו להם החודשים. והסידור הסתבר כמעולה. אבל עכשיו בתם עונת הטיפולים אנו שוב נדרשים לשתי מכוניות.

"את תסעי ב"סרקוזית" מגלה ח. אחריות. את צריכה מכונית בטוחה וטובה. "ואתה???" אני שואלת בהשתאות. (שכן, מחוותיו האציליות תמיד גורמות לי להרגיש גדושה לעייפה בהכרת תודה נצחית.) "אממ... אני" עונה ח. בשיא הטבעיות. "אני כבר אקנה לי טנדר קטן". "ולמה אנחנו זקוקים לטנדר?" שואלת הסתומה שאני. (שהרי ידוע לכולם שכבר לא מיבאים באופן עצמאי מתנובה ביצים וחלב באוטו הגדול הירוק.) ואיזה סיבה מוצדקת יכולה להיות לנו לרכוש לנו "טנדר קטן". ובכלל ממתו טנדר הוא "קטן".

ח. מגייס את כל הנימוקים שלו לטובת העניין. "אני צריך להוביל ענבים"

"נו, אפשר לחשוב. "אני סותרת את הנימוק. "נשלם למישהו הובלה.

עם כל הכבוד יש לנו כרם קטן וחיביב. ולא אמפריית ענבים".

"אמממ, נגיד שאני ארצה לבנות משהו. איך אני אוביל אותו?"

"וטיולי האופניים שלנו???" חייבים טנדר". זה השלב בו אני מרימה יד (שזופה באופן מחשיד). שכן, בשלב הזה אני מבינה שנסתרה בינתו של ח. וכלום, כלומר, ממש כלום לא יעצור אותו. בדרך לחלום הטנדר.

בבת אחת ביתנו הופך לחמ"ל מידע על טנדרים. כל מיני אנשים מוזרים עם שמות כגון "מוסטפה מגרש מכוניות". או "גולן" (במלעיל). מתחילים לאייש את התא הקולי שלנו.

וח. פתח מחברת משבצות חגיגית לכבוד הארוע. ובו הוא מתעד את המידע החגיגי והרציני שנאסף על ידו.

תעוד השיחות ההזויות הוא כדקלמן:

שיחה א'. (בנוגע למודעה על איזה טנדר. ממורה להסטוריה. ראפיק או שאפיק שמו. שביקש שאם אין כוונה לקנות את הטנדר הנ"ל לא להתקשר אליו.) אבל ח. כה נחוש, שפרטים כגון אלו לא ממש מפריעים לו.

שאפיק מספר לו שהוא נוסע עם האוטו רק לבית הספר כדי ללמד את ילדי הכפר הסטוריה. ואז הרכב מחזיר אותו בעדינות לכפר ודי. חלאס. זה כל מה שהוא עושה עם הטנדר. ולכן הוא מבקש אי אלו שקלים מעל המכירות. ח. מתקומם. אך ראפיק או שאפיק. המורה והמחנך מסקיט אותו ("אוסקוט יא ח. רוצה תקנה. לא רוצה אמשיך לנסוע לבית הספר סלאמת")

שיחה ב. (מוחמד או מחמוד או אולי שוב שאפיק לא זוכרת. וחוף מזה מה אני אשמה שאלו הם באמת שמות המתקשרים?)

"תשמע אחי". אומר האח שהוא בכלל בן דוד. "הטנדר הזה היה בלי מנוע ואני שמתי לו מנוע חדש. אני רוצה עוד שקלים מעל המחירון".

"ולמה אתה מוכר אותו אם כל כך השקעת בו?" שואל ח. מנסה לעכל את המידע. "אחי" (כך ראפיק או שפיק) "חייבים להתקדם בחיים..."

ח. לא מעוניין לעצור את ההתקדמות בחיים של אף אחד. ולכן זז.

בהמשך השיחות נשמעות הזויות יותר מרגע לרגע. אחד החליף מנוע. שני החליף גלגלים. שלישי החליף

חצי מהאוטו והחצי השני הוא בכלל הכלאה עם עז. אין סוף לגיוונים.

"אולי מכונית קטנה וחמודה". אני מנסה את מזלי. ומשתתקת מיד.

היום מצא ח. טנדר מוזר. בצבע בוהק. המוכר הצהיר שהוא רק מעמיס עליו מעט לחם לסוסים שלו...?????!!!!!!!
אני כמובן לא יכולה לדמיין אף אחד מאיתנו דוהר על הדבר הזה.
אבל מה לא עושים למען שלום בית.?

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>

[חזרה לבלוג - חיה בסרט\(ן\)](#) | [הוספת תגובה](#)